

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2196/2023
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милојица Цвијовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Инфостан технологије“ из Београда, чији је пуномоћник Зоран Марић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 644/23 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 644/23 од 02.03.2023. године у делу правноснажно одбијеног тужбеног захтева који се односи на добровољно пензијско осигурање, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 644/23 од 02.03.2023. године у делу правноснажно одбијеног тужбеног захтева који се односи на добровољно пензијско осигурање.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 61/19 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиљи на име накнаде штете због разлике у заради за период од 07.06.2013. до 31.10.2014. године, укупан износ од 19.489,24 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи на име изгубљене зараде за период од 01.11.2014. године до 18.02.2019. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да за тужиљу обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање РФ ПИО, доприносе за здравствено

осигурање РФ за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање за период од 07.06.2013. године до 18.02.2019. године, на појединачне износе из става првог и другог изреке наведене пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од 07.06.2013. године до 31.10.2014. године, износе преко износа досуђених ставом првим изреке пресуде и то појединачно одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име изгубљене зараде за период од 01.11.2014. године до 28.02.2019. године, износе преко износа досуђених ставом другим изреке пресуде и то појединачно одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом ближе одређене овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиљи на име неуплаћених износа за добровољно пензијско осигурање преко надлежног фонда уплати за период од јуна 2013. године до октобра 2018. године, појединачно одређене новчане месечне износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи на име трошкова поступка износ од 225.862,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 644/23 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 61/19 од 06.10.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу шестом изреке, којом је одбијен тужбени захтев тужиље на име неуплаћених износа за добровољно пензијско осигурање, тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Ревизијом се одређено не указује на испуњеност тих услова.

У овој правној ствари, одлучено је о правима и обиму накнаде штете која тужилији припада применом регулативе о правним последицама незаконитог престанка радног односа и обавези туженог у погледу уплате доприноса за обавезно социјално осигурање, садржаној у одредбама члана 191. ставови 1-4 Закона о раду. Побижаним делом правноснажне пресуде одбијен је захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име доприноса за добровољно пензијско осигурање за период од јуна 2013. године до октобра 2018. године преко надлежног фонда уплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом. Имајући у виду садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и наводе изнете у ревизији, као и да је туженом наложена уплата доприноса за обавезно социјално осигурање, како прописује одредба члана 191. став 4. Закона о раду, у домен чије примене не улази обрачун и уплата премије за добровољно пензијско осигурање, а ни осталих одредаба тог члана, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, а овде то није случај.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 21.02.2019. године. Вредност предмета спора побижаног дела на име главног тужбеног захтева износи 779.828,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета

спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 165. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић